

právem uznal soud, že skutková podstata přečinu zlehčování není tím ještě naplněna, když není zároveň dán též další podstatný zákonný znak, že údaje byly učiněny za účelem soutěže, jak bylo již nahoře dovozeno. Ze zjištěného stavu nelze pak důvodně usuzovati ani na to, že by se v souzeném případě pod hájením zájmů dělnictva skrýval zároveň aspoň zastřeně soutěžní účel.

K úplnosti se podotýká, že podle souhlasného tvrzení stran byl obžalovaný pro obsah inkriminovaného protestu žalován soukromým žalobcem pro urážku na cti u okresního soudu v Ř. a že tato trestní věc byla skončena prohlášením obžalovaného, že výroky odvolává. Kdyby tato trestní věc byla skončena pravoplatným rozsudkem (zda se tak skutečně stalo a jaký byl obsah rozsudku, není zjištěno), nebylo by přípustno, aby obžalovaný pro týž čin byl znovu souzen, aniž by byla porušena zásada »ne bis in idem« (r. č. 3824 Sb. n. s.).

Čís. 5688.

Pořadatelem podle §§ 30, 45 zák. čis. 218/1926 Sb. z. a n. není hostinský, jenž pouze trpěl, aby harmonikář zahrál hostům na jejich žádost, aniž z toho hostinský těžil pro sebe hospodářsky.

(Rozh. ze dne 24. září 1736, Zm I 882/36.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost soukromého žalobce Ochranného sdružení autorského čl. skladatelů, spisovatelů a nakladatelů, zapsaného spolčenstva s r. o. do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 26. května 1936, jímž byl obžalovaný podle § 259, č. 2 tr. ř. zproštěn obžaloby pro přečin podle § 45 zák. č. 218/1926 Sb. z. a n.

Z d ů v o d ů :

Nalézací soud zjistil na základě výpovědi svědka ing. A. J., že podomní hudebník a nezaměstnaný F. S. dne 28. září 1935 v hostinci obžalovaného V. C. hrál na harmoniku chráněné skladby »Schön ist so ein Ringelspiel« od H. Leopoldiho, »Cikánku« od Karla Vacka a »Řekni mi ještě jednou« od Karla Vacka, a zprostil přesto obžalovaného s odůvodněním, jednak že v tom, co hrál S., nelze se zřetelem na hudebníka takového druhu jako je S. spatřovati reprodukci těchto děl, nýbrž více méně zdařilou improvisací na skladbu původní, jak hudebníku v paměti utkvěla, jednak že nelze u venkovského hostinského předpokládati znalost všech popěveků v hostinci jeho hostmi zpívaných neb na jejich žádost hraných a že proto nelze předpokládati po stránce subjektivní vědomí hostinského o tom, že je hrána neb zpívána skladba chráněná.

Stížnost uplatňuje zmateční důvody podle § 281, č. 5, 9 a) tr. ř., vytykajíc uvedeným důvodům jednak vnitřní rozpor, jednak právní mylnost. Podle § 28 autor. zák. je chráněna melodie a cizí hudební myšlenka a zakázáno je převzetí hudební myšlenky bez uměleckého zdůvodnění.

Že by v tomto případě S. nějak hudební myšlenku chráněných shora uvedených skladeb byl přejal s nějakým uměleckým zdůvodněním, že by bylo v přednesu jeho šlo o nějakou hudební úpravu po rozumu § 7 cit. zák. (variaci neb arrangement), rozsudek nejen nezjišťuje, nýbrž přímo právě poukazem na hudební kvalitu S. vylučuje. Podle důvodů šlo podle všeho jen o špatnou reprodukci zmíněných chráněných skladeb, což ovšem již stačí k nedovolenému zásahu, neboť nerozhoduje, že cizí hudební dílo bylo předneseno více méně dokonale nebo nedokonale. Nevycházel tudíž soud v tom směru ze správného výkladu zákona a je proto v tom směru zmateční důvod podle § 281, č. 9 a) tr. ř. právem uplatňován.

Rovněž právem vytýká stížnost s hlediska téhož zmatku, že soud nesprávně posuzoval subjektivní stránku činu. Jak soud zjistil, šlo o časové popěvky, tedy hudební díla vytvořená ve lhůtách v § 38 cit. zák. uvedených. Soud dále zjistil, že obžalovaný byl upozorněn žalobcem na to, že se v jeho hostinci hrají chráněné skladby, a že byl upozorněn na zákaz jich provozování. Ke skutkové podstatě přečinu obžalovanému za vinu kladeného stačí pouhý dolus eventualis, totiž, že pachatel počítal s tím, že porušuje cizí právo a přes to jednal nezjednav si jistoty, takže od jednání nebyla by ho odvrátila ani jistota o těchto právech. Soud měl tudíž se zřetelem na zjištěnou časovost hraných popěvek a se zřetelem na to, že obžalovaný byl na závadnost takových přednesů upozorněn, blíže uvažovati o subjektivní stránce a neměl se pouze spokojiti s tím, že u obžalovaného nelze předpokládati znalost všech popěvek v jeho hostinci přednášených. Kdyby byl tak soud učinil a kdyby byl při tom vycházel ze správného právního nazírání, byl by po případě dospěl k jinému názoru o subjektivní stránce činu.

Než přes to vše nebylo lze zmateční stížnosti vyhověti. Podle zjištění rozsudečných, učiněných na základě výpovědi F. S., přišel tento dne 28. září 1935 při své obchůzce, za níž příležitostně po domech i po hostincích hraje na harmoniku, do hostince obžalovaného, chtěje si dáti sklenici piva. Ježto tam sedělo několik vojáků s děvčaty, zahrál jim na jejich žádost několik běžných písní, začož mu oni vojáci zaplatili pivo. Svědek S. výslovně udal, že obžalovaný ho do hostince nezval a pouze trpěl, že svědek zahrál vojákům pouze příležitostně.

Podle §§ 27, 45 cit. zák. zasahuje do výhradního práva původce děl hudebních ten, kdo jeho dílo uveřejňuje, rozmnožuje, odbývá, veřejně provozuje neb užívá ho k přenesení na nástroje neb jich zařízení určená k mechanickému přednesu. V tomto případě, kde nešlo, ba ani nebylo tvrzeno dovolené užití díla podle § 29 cit. zák., šlo o zásah, způsobený veřejným provozováním chráněných skladeb. Jak vychází najevo z § 30 cit. zák., je zodpověden a k náhradě provozovacího honoráře povinen pořadatel veřejného nedivadelního provozování.

Pojem pořadatele zákon nedefinuje, avšak za pořadatele veřejného nedivadelního provozování se zpravidla považuje ten, kdo dává podnět k provozování hudebního díla, kdo je podnikatelem hudební produkce v hospodářském smyslu, tedy kdo z provozování má hospodářský pro-

spěch, nese náklady s uspořádáním spojené, dává k dispozici neb pronajímá místnost, zjednává výkonné hudebníky, ohlašuje hudební produkci u úřadů a obecnstvu atd., zkrátka kdo nese režii podniku. Hostinský je takovým pořadatelem, když najímá hudebníky a dává k dispozici svoje místnosti a zařizuje vše potřebné, tedy vyvinuje nějakou aktivní činnost (rozh. čís. 4305, 4801 Sb. n. s., Löwenbach, str. 150).

Rozsudek zjišťuje, že S. přišel do hostince obžalovaného na pivo, že pak přítomným vojákům a děvčatům na jich žádost zahrál na harmoniku, kterou měl s sebou, několik běžných písní, začez mu vojáci zaplatili pivo, že obžalovaný jej do hostince nezval a pouze trpěl, by S., nezaměstnaný dělník, jenž si přivydělával příležitostnou hrou na harmoniku, vojákům pouze příležitostně zahrál. Podle těchto zjištění nevyvinul obžalovaný žádnou aktivní činnost ve smyslu shora uvedeném a nelze jej proto činiti odpovědným za hudbu provozovanou S., tím spíše, když nebylo ani tvrzeno, že by byl obžalovaný S-ovu činnost trpěl, aby z ní pro sebe nějak hospodářsky těžil.

Je pravda, že obžalovaný udal, že S. k němu chodí každou neděli a že on mu hraní dovoluje, poněvadž je bez práce, že však přichází bez jeho pozvání a že on mu jako obecnímu chudému dovoluje, aby si hraním něco přivydělal.

Tyto údaje obžalovaného soud ještě zvláště nehodnotil, avšak nemusil tak učinit, poněvadž i tyto údaje nasvědčují pouze tomu, že obžalovaný dovolil S-ovi jen, aby tento pod rouškou hudební produkce jaksi v jeho hostinci žebrol, nikoli tomu, že obžalovaný nějaké hudební produkce pořádal, a to aby mu z tohoto pořádání vznikl nějaký hospodářský prospěch větší neb delší návštěvou hostů a pod. Nelze proto podle toho, co uvedeno, pokládati obžalovaného za pořadatele příležitostných hudebních produkcí S-ových.

Čís. 5689.

Přísežný lesní hajný je oprávněn zatknouti neznámou mu osobu, již přistihl při lesním pychu, a předvésti ji na četnickou stanici ke zjištění jejího jména a bydliště; při tom požívá ochrany podle § 68 tr. zák.

Tuto ochranu nelze mu přiznati jen, vybočuje-li z mezí vykázaných služebními povinnostmi tak, že lze služební výkon pokládati pro tuto dobu věcně za přerušeny.

Pojem lesního pychu.

Skutečné násilné vztažení ruky podle § 81 tr. zák. vyžaduje, aby ho bylo proti vrchnostenské osobě použito vědomě a úmyslně; musí se však nadto státi v úmyslu, aby byl úřední nebo služební výkon zmařen.

(Rozh. ze dne 25. září 1936, Zm I 412/36.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmáteční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 28. ledna 1936, jímž stěžovatel uznán byl vinným zločinem veřejného